

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.934/1

van 9 mei 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 1997 betreffende de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water, wat betreft de aanvraagprocedure om de debietsbeperking op de watertoevoer in te stellen of weg te nemen, en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement, wat betreft onder andere de hervorming van de procedure voor de afsluiting van de watertoevoer, de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer, en tot wijziging van het besluit van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunningen, wat betreft een procedureel aspect’

Op 9 april 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 1997 betreffende de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water, wat betreft de aanvraagprocedure om de debietsbeperking op de watertoevoer in te stellen of weg te nemen, en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement, wat betreft onder andere de hervorming van de procedure voor de afsluiting van de watertoevoer, de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer, en tot wijziging van het besluit van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunningen, wat betreft een procedureel aspect’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 2 mei 2019. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 mei 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe diverse wijzigingen aan te brengen in een drietal besluiten van de Vlaamse Regering, welke wijzigingen in hoofdzaak betrekking hebben op de debietsbegrenzing en de keuring van de privéwaterafvoer en het tweedecircuitwater.

3.1. De ontworpen wijzigingen kunnen, afhankelijk van het besluit van de Vlaamse Regering waarvan de wijziging wordt beoogd, worden geacht rechtsgrond te vinden in de decretale bepalingen waarnaar wordt verwezen in de eerste drie leden van de aanhef van het ontwerp, met dien verstande dat moet worden opgemerkt wat volgt.

3.2. De artikelen 1 tot 7 (hoofdstuk 1 van het ontwerp) hebben betrekking op de aanvraagprocedure om de debietsbeperking op de watertoevoer in te stellen of weg te nemen. Voor deze bepalingen moet een beroep worden gedaan op artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, waaruit de Vlaamse Regering de algemene bevoegdheid put om de decreten uit te voeren, gelezen in samenhang met artikel 7, § 3, van het decreet van 20 december 1996 ‘tot regeling van de rol van de lokale adviescommissie in het kader van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water en de levering van thermische energie’, zoals die bepaling wordt gewijzigd door artikel 63 van het decreet ‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw’, dat op 3 april 2019 door het Vlaams Parlement is goedgekeurd.¹

3.3. Wat de wijzigingen betreft die het ontwerp beoogt aan te brengen in het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 (hoofdstuk 2 van het ontwerp)² bieden nog andere bepalingen van het decreet van 18 juli 2003 ‘betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018’ rechtsgrond dan die waarvan melding wordt gemaakt in het tweede lid van de aanhef van het ontwerp. Meer in het bijzonder bieden ook de artikelen 2.1.2, 2.2.1, §§ 2 en 3, 2.2.2, § 2, 2.3.2, § 1, 2.5.1.1, 2.5.3.1, en – gelet op de draagwijdte van de artikelen 25 en 28 van het ontwerp – 4.3.3.1 tot 4.3.3.4, van het voornoemde decreet, mede rechtsgrond voor het ontwerp.

¹ *Parl.St.* VI.Parl., 2018-2019, nr. 1875/8.

² Besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 ‘houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement’.

3.4. In het ontworpen artikel 1, eerste lid, 27°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 (artikel 9, 5°, van het ontwerp), wordt het begrip “niet-aangesloten binneninstallatie” omschreven als “een huishoudelijk leidingnet als vermeld in artikel 2.1.2, 17°, van het decreet van 18 juli 2003, en alle systemen en toestellen die ermee verbonden zijn, dat niet verbonden is met het openbaar waterdistributienetwerk”.

Artikel 2.1.2, 17°, van het decreet van 18 juli 2003, omschrijft het begrip “huishoudelijk leidingnet” als “de kranen en de leidingen, fittingen en toestellen die geïnstalleerd worden tussen de kranen die gewoonlijk aangewend worden voor menselijke consumptie en het openbaar of privaat waterdistributienetwerk en die niet vallen onder de overeenkomstig artikel 6 vastgestelde verantwoordelijkheid van de waterleverancier”. Met het voornoemde artikel 6 stemmen de artikelen 2.3.1 en 2.3.4 van de op 15 juni 2018 gecoördineerde tekst van het decreet van 18 juli 2003 overeen.

Het is de vraag of de Vlaamse Regering door middel van de ontworpen omschrijving van het begrip “niet-aangesloten binneninstallatie”, in het ontworpen artikel 1, eerste lid, 27°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011, kan vrijstellen van de verantwoordelijkheid van de waterleverancier zoals die voortvloeit uit de bepalingen van titel II, hoofdstuk III van het decreet van 18 juli 2003 (“Bepalingen met betrekking tot de plaats waar aan de kwaliteitseisen moet worden voldaan en met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de waterleverancier”), zonder daartoe uitdrukkelijk door de decreetgever te zijn gemachtigd.³ In voorkomend geval zullen de stellers van het ontwerp daartoe wel degelijk een rechtsgrond biedende bepaling moeten kunnen aanwijzen en deze dan tevens kunnen verduidelijken in het verslag aan de leden van de Vlaamse Regering, al ziet de Raad van State, afdeling Wetgeving, op het eerste gezicht geen bepaling van die aard die op dat punt voldoende expliciet kan worden geacht.

3.5. In het ontworpen artikel 5, § 3, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 (artikel 11, 13°, van het ontwerp), wordt aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW) een bijkomende taak opgedragen op het vlak van “de uitwerking van een oplossing voor de reden tot het begrenzen van het debiet of de afsluiting”. Hieromtrent om nadere toelichting verzocht, deelde de gemachtigde het volgende mee:

“Het ontworpen artikel 11, 13° heeft betrekking op begrenzing van debiet of afsluiten en wil een klant met betalingsmogelijkheden de kans geven om met het OCMW een oplossing uit te werken voor de procedure tot begrenzing of afsluiten worden gestart. Omdat de termijnen strak zijn is het nuttig dat deze kunnen verlengd worden op het moment dat het OCMW effectief door de klant is aangesproken en er een oplossing wordt gezocht.

Het zoeken naar een oplossing voor gemeente-inwoners met financiële problemen kadert in de normale opdracht van het OCMW (art. 2, § 3 decreet van 22/12/2017 over het lokaal bestuur en art. 57 Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

³ Het antwoord op deze vraag kan repercussies hebben voor nog andere bepalingen van het ontwerp, zoals voor de artikelen 18, 19 en 29, in de mate deze moeten worden geacht tevens betrekking te hebben op de “niet-aangesloten binneninstallaties”.

Via artikel 78, 2° decreet 22/12/2017 over het lokaal bestuur is voorzien dat de raad voor maatschappelijk welzijn opdrachten kan krijgen via een decreet of een uitvoeringsbesluit.

Het OCMW maakt deel uit van de LAC en is verantwoordelijk voor het sociaal vooronderzoek en heeft een bepalende stem in het uiteindelijk advies omtrent de vraag tot beperking van het debiet of een afsluiting. In dit opzicht is het wenselijk dat een uitstel ook aan het OCMW wordt voorgelegd. De rechtsgrond is dus indirect ook deze van LAC werking (LAC decreet 20 december 1996 / LAC-besluit van 16 september 1997).”

De door de gemachtigde verstrekte toelichting kan niet de vaststelling ongedaan maken dat voor het opdragen van de betrokken taak aan het OCMW een specifieke rechtsgrond vereist is die evenwel ontbreekt. De ontworpen bepaling kan derhalve in de huidige stand van de decreetgeving geen doorgang vinden en vereist dat daartoe vooraf in een deugdelijke en voldoende expliciete decretale rechtsgrond wordt voorzien.

VORMVEREISTEN

4. Aan de gemachtigde werd gevraagd of met betrekking tot de ontworpen regeling het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit werd ingewonnen. De gemachtigde deelde in dat verband het volgende mee:

“In het ontwerpbesluit wordt niets nieuws geregeld mbt persoonsgegevens zodat een advies van de gegevensbeschermingsautoriteit, of, na het oprichten ervan, van de Vlaamse Toezichtcommissie, niet nodig is. Dit wordt bevestigd in het advies [van] de interne veiligheidsconsulent van de Vlaamse Milieumaatschappij, die het besluit mee voorbereidde, over de nieuwe regeling inzake keuring privé-waterafvoer en de gegevensdoorstroom (zie bijlage).”

Er moet niettemin worden vastgesteld dat het ontwerp van besluit wel degelijk bepalingen bevat die neerkomen op een uitbreiding met nieuwe persoonsgegevens van de informatiestroom naar de exploitant (zie in dat verband de artikelen 15, 2° en 3°, en 23, 7°, van het ontwerp).

Artikel 36, lid 4, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG’, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel door een regering in verband met verwerking van persoonsgegevens.

Het voornoemde advies lijkt wel degelijk ook met betrekking tot de ontworpen regeling nog te moeten worden ingewonnen.

5. Aan de gemachtigde werd gevraagd of de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk werden geconsulteerd. Het ontwerp vindt immers mede rechtsgrond in artikel 2.5.3.1 van het decreet van 18 juli 2003 dat dergelijke consultatie voorschrijft. De gemachtigde antwoordde:

“Zowel de exploitanten van het openbaar waterdistributienetwerk als de rioolbeheerders werden van nabij betrokken bij de uitwerking van het ontwerpbesluit. Overlegmomenten vonden plaats onder meer op: in 2017 – 30/3, 15/5, 2/6, 27/9, 11/9, 9/10, 7/11 – in 2018 – 17/1, 23/1, 5/3, 12/9, 26/9. Er werd steeds gewerkt met de ontwerpteksten van het besluit die telkens in functie van een volgende vergadering werd aangepast. Er werden geen afzonderlijke verslagen gemaakt.”

Van deze consultatie moet nog melding worden gemaakt in de aanhef van het ontwerp.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

VOORAFGAANDE OPMERKING

6. Zoals de gemachtigde heeft bevestigd, beoogt een aantal bepalingen van het ontwerp de omzetting van artikelen van Richtlijn 98/83/EG van de Raad van 3 november 1998 ‘betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water’. Teneinde daarvan op de legitieme gebruikelijke wijze te doen blijken, dient het ontwerp met een nieuw artikel 1 aan te vangen waarin wordt vermeld dat het (ontworpen) besluit strekt tot de gedeeltelijke omzetting van de voornoemde richtlijn.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

7. De aanhef zal moeten worden aangepast rekening houdend met hetgeen met betrekking tot de rechtsgrond voor de ontworpen regeling is opgemerkt *sub* 3.2 en 3.3. Dit betekent dat de aanhef van het ontwerp dient aan te vangen met een nieuw eerste lid waarin wordt gerefereerd aan artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, dat in het lid van de aanhef waarin nu op een algemene wijze wordt verwezen naar het decreet van 20 december 1996 ‘tot regeling van de rol van de lokale adviescommissie in het kader van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water en de levering van thermische energie’,⁴ wordt gespecificeerd dat artikel 7, § 3, van dat decreet wordt beoogd, zoals dit recent werd gewijzigd bij het reeds genoemde decreet ‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw’, en dat het lid van de aanhef waarin melding wordt gemaakt van

⁴ In het betrokken lid van de aanhef dient wel van het volledige opschrift van het decreet van 20 december 1996 melding te worden gemaakt.

diverse bepalingen van het decreet van 18 juli 2003 wordt aangevuld met de bepalingen van datzelfde decreet die eveneens rechtsgrond bieden voor de ontworpen regeling.⁵

8. De wijziging die het ontwerp beoogt aan te brengen in het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 ‘tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning’ blijkt op een voldoende wijze uit de tekst van het ontwerp. Aan het einde van het zevende lid van de aanhef van het ontwerp, zoals het om advies is voorgelegd, kan derhalve de vermelding “, artikel 62” worden geschrapt.

9. De verwijzingen naar de vervulde vormvereisten zullen nog moeten worden vervolledigd om de *sub* 4 en 5 vermelde redenen.

10. In het lid van de aanhef waarin wordt verwezen naar het advies van de Raad van State moet de vermelding van “artikel 84, eerste lid, 2°,” van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, worden vervangen door een verwijzing naar “artikel 84, § 1, eerste lid, 2°,” van die wetten.

Artikel 11

11. Het ontworpen artikel 5, § 3/1, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 (artikel 11, 14°, van het ontwerp), luidt:

“Bij een begrenzing van het debiet voorziet de exploitant in een minimaal debiet van 50 liter per uur onder normale omstandigheden ter hoogte van de watermeter.”

De gemachtigde verstrekke de volgende toelichting bij deze bepaling:

“De voorgestelde regeling rond debietsbegrenzing, waarbij het minimale debiet vastgelegd wordt op 50 liter per uur – naar analogie met de regeling in het Waals Gewest – beoogt afsluitingen van de watervoorziening, waarbij geen drinkwater meer geleverd wordt, maximaal te vermijden. Het is hierbij zaak om (1) de prikkel om zich in regel te stellen net zoals bij een afsluiting te behouden, terwijl de abonnee toch toegang heeft tot water bestemd voor menselijke consumptie om aan zijn minimale behoeften te voldoen en (2) hierbij de randvoorwaarden, zoals het minimaal te leveren debiet, voorafgaand aan de inwerkingtreding te bepalen zodat de nieuwe regeling effectief kan worden ingezet en het aantal afsluitingen op korte termijn kan worden beperkt.

Daarom wordt de keuze gemaakt om dit minimale debiet in dit stadium vast te leggen op 50 liter per uur in dit besluit, om in een later stadium te kunnen evalueren of dit debiet al dan niet volstaat om een menswaardig leven te leiden terwijl de prikkel om zich in regel te stellen toch behouden blijft. Hoewel de vraag naar wat nodig is om menswaardig te leven correct en gerechtvaardigd is, is het van belang te benadrukken dat in de huidige situatie er wordt overgegaan tot een volledige afsluiting.”

⁵ Sommige van die bepalingen worden eveneens gewijzigd door het op 3 april 2019 door de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement goedgekeurde decreet ‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw’. In dat geval moet deze recente wijziging ook worden vermeld in het betrokken lid van de aanhef.

In de nota aan de Vlaamse Regering wordt vermeld dat later kan worden geëvalueerd of het betrokken minimale debiet van 50 liter per uur al dan niet volstaat om een menswaardig leven te leiden.

Het zal zaak zijn om de toepassing van het aldus ingevoerde minimale debiet voldoende strikt op te volgen vanuit het oogpunt van wat voor een menswaardig leven is vereist en om, van zodra daartoe de noodzaak blijkt, de vereiste regelgevende aanpassingen door te voeren. In ieder geval lijkt het de Raad van State, afdeling Wetgeving, niet evident te zijn dat een menswaardig leven onder alle omstandigheden zal zijn gewaarborgd met een minimaal debiet van 50 liter per uur zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met bijvoorbeeld het aantal gezinsleden.

Artikel 12

12. Het ontworpen artikel 6, § 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 (artikel 12, 1°, van het ontwerp), bepaalt dat de aftakking conform de voorschriften van de exploitant dient te worden aangelegd en onderhouden. Volgens de bewoordingen van het verslag aan de leden van de Vlaamse Regering dienen de aanleg en het onderhoud te gebeuren “zoals de exploitant expliciteert”. Indien aan deze bepaling de bedoeling ten grondslag zou liggen om een verordenende bevoegdheid toe te kennen aan de exploitant is dit problematisch. Dergelijke verordenende bevoegdheid komt immers in de eerste plaats toe aan de Vlaamse Regering zelf. Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van het bepaalde in het ontworpen artikel 10, § 1, eerste lid (artikel 15, 1°, van het ontwerp), en in het ontworpen artikel 11, § 2, eerste lid (artikel 16 van het ontwerp), van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011.

Artikel 14

13. In het ontworpen artikel 7/1, § 3, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011, wordt bepaald dat het keuringsattest rechtstreeks wordt overgemaakt aan de exploitant door diegene die de keuring uitvoert. Blijkbaar wordt er zelfs geen afschrift van het keuringsattest bezorgd aan de klant of de titularis alhoewel deze personen verantwoordelijk zijn voor de aanvraag en zij de keuringskosten dragen (ontworpen artikel 7/1, § 3, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011). Aan de gemachtigde werd de vraag voorgelegd of dit inderdaad de bedoeling is. Hij antwoordde:

“Het klopt dat het ontwerpbesluit niet specifiek aangeeft dat de klant een afschrift van het keuringsattest moet ontvangen. Gelet op het uitgangsprincipe dat de klant verantwoordelijk is voor de aanvraag van de keuring en deze betaalt leek dit onnodig. Momenteel bevat het MB rond de keuring een dergelijke bepaling. Deze zal worden behouden. Indien wenselijk, is het mogelijk om alsnog een bepaling rond het ter beschikking stellen van het attest aan de aanvragen op te nemen.”

Het zou inderdaad wenselijk, en tevens logischer, zijn indien het keuringsattest aan de klant of de titularis – die toch de aanvragers zijn en die instaan voor de kosten van de keuring – zou worden bezorgd en dat aan de exploitant enkel nog de mogelijkheid zou worden geboden om een afschrift van het keuringsattest op te vragen.

Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt bij de overeenstemmende bepalingen onder de artikelen 18, 19 en 20 van het ontwerp.

14. Meer in het algemeen kan men zich met betrekking tot de keuringsregeling onder artikel 14 van het ontwerp, maar ook met betrekking tot die van de artikelen 18, 19 en 20, van het ontwerp, de vraag stellen of deze wel voldoende uitgewerkt zijn en er bijvoorbeeld niet tevens moet worden geëxpliciteerd wie de keuringen mag verrichten en over welke kwalificaties de keurders daartoe zullen moeten beschikken. De stellers van het ontwerp zullen er over oordelen of de ontworpen regeling op dat punt niet moet worden aangevuld.

15. In het ontworpen artikel 7/1, § 11, 6°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011, wordt aan de minister de bevoegdheid verleend om nadere regels inzake de keuring van de binneninstallatie vast te leggen die betrekking hebben op “de invulling van het begrip belangrijke wijzigingen”. Er wordt aangenomen dat enkel verordenende bevoegdheden kunnen worden gedelegeerd aan een minister in de mate dat deze betrekking hebben op bijkomstige of detailmatige aangelegenheden. *In casu* is de aan de minister gedelegeerde bevoegdheid op een vrij onbepaalde wijze omschreven zonder dat de minister door enig criterium gebonden is op basis waarvan hij kan besluiten dat een wijziging “belangrijk” is. Om die reden valt te betwijfelen of de aldus aan de minister gedelegeerde bevoegdheid wel ongewijzigd in het ontwerp kan worden behouden. Eenzelfde opmerking dringt zich op voor andere, gelijkaardige bepalingen van het ontwerp zoals het ontworpen artikel 12/3, § 10, 5°, en het ontworpen artikel 12/4, § 11, tweede lid, 5° (artikel 19 van het ontwerp), het ontworpen artikel 27/6, § 9, tweede lid, 5°, en het ontworpen artikel 27/7, § 8, tweede lid, 4° (artikel 29 van het ontwerp), van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011.

Artikel 16

16. Met betrekking tot het recht van toegang van de exploitant, bedoeld in het ontworpen artikel 11, § 5, vierde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011, rijst de vraag of – ter wille van de rechtszekerheid – de woorden “onder meer” niet het best worden geschrapt en er wordt geopteerd voor een limitatieve opsomming van gevallen waarin de exploitant over dergelijk recht van toegang beschikt, in plaats van voor een exemplatieve opsomming.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME